

OLIVIE BLAKE

ΑΤΛΑΣ
ΕΞΙ

μετάφραση
Μυρσίνη Γκανά

διόπτρα

*Στον σύντροφό μου, που είναι φυσικός,
και στη φίλη μου με το βλέμμα στα άστρα
και στον κολλητό μου λόρδο Όλιβερ,
για όλες τις αψιμαχίες μας.*

ΑΡΧΗ

I: ΟΠΛΑ

II: ΑΛΗΘΕΙΑ

III: ΜΑΧΗ

IV: ΧΩΡΟΣ

V: ΧΡΟΝΟΣ

VI: ΣΚΕΨΗ

VII: ΠΡΟΘΕΣΗ

VIII: ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ

· ΑΡΧΗ ·

ΙΣΩΣ ΝΑ ΗΤΑΝ κουραστικές όλες αυτές οι αναφορές που είχε ήδη κάνει ο κόσμος στη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας του Βασιλείου των Πτολεμαίων. Η ιστορία είχε αποδείξει ότι η βιβλιοθήκη ήταν ατελείωτα συναρπαστική ως θέμα, είτε επειδή η εμμονή για το τι μπορεί να περιείχε περιοριζόταν μόνο από τη φαντασία είτε επειδή η ανθρωπότητα λαχταράει τα πράγματα πιο έντονα ως συλλογικότητα. Σε γενικές γραμμές, όλοι οι άνθρωποι μπορούν να αγαπήσουν ένα απαγορευμένο πράγμα, και στις περισσότερες περιπτώσεις η γνώση είναι ακριβώς αυτό· η χαμένη γνώση ακόμα περισσότερο. Κουραστικό ή όχι, υπήρχε κάτι για τον καθένα στη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας και ανέκαθεν ήμαστε ένα είδος εξαιρετικά επιρρεπές στο κάλεσμα του αγνώστου και του μακρινού.

Προτού καταστραφεί, λέγεται πως η βιβλιοθήκη περιλάμβανε πάνω από τετρακόσιες χιλιάδες παπύρους με κείμενα σχετικά με την ιστορία, τα μαθηματικά, την επιστήμη, τη μηχανική και επίσης τη μαγεία. Πολλοί άνθρωποι εσφαλμένα θεωρούν πως ο χρόνος είναι ένα σταθερό κεκλιμένο πεδίο, μια μετρήσιμη καμπύλη ανάπτυξης και προόδου, όταν όμως η ιστορία γράφεται από τους νικητές η αφήγηση πολύ συχνά μπορεί να παραποιήσει αυτό το σχήμα. Στην πραγματικότητα, ο χρόνος όπως τον βιώνουμε είναι απλώς ένα πηγαινέλα, περισσότερο κυκλικό παρά ευθύ. Οι κοινωνικές τάσεις και τα στίγματα αλλάζουν και η γνώση δεν κινείται πάντα προς τα εμπρός. Το ίδιο συμβαίνει και με τη μαγεία.

Η ελάχιστη γνωστή αλήθεια είναι πως η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας κάρηκε για να σωθεί. Πέθανε για να αναστηθεί, η καταστροφή της ήταν λιγότερο μεταφορική –του τύπου του Φοίνικα– και περισσότερο μια

στρατηγική αλλά Σέρλοκ. Όταν ο Ιούλιος Καίσαρας ανήλθε στην εξουσία, οι αρχαίοι Φύλακες της Αλεξάνδρειας συνειδητοποίησαν ότι μια αυτοκρατορία μπορούσε να καθίσει άνετα μόνο σε μια καρέκλα με τρία πόδια: υποταγή, απελπισία και άγνοια. Καταλάβαιναν επίσης ότι ο κόσμος πάντα θα δεχόταν τα βέλη παρόμοιων δεσποτικών επιδιώξεων και κατά συνέπεια αποφάσισαν ότι ένα τέτοιο πολύτιμο αρχείο θα έπρεπε να κρυφτεί προσεκτικά προκειμένου να επιβιώσει.

Ήταν πραγματικά παλιό αυτό το κόλπο, ο θάνατος και η εξαφάνιση για μια καινούρια αρχή. Αυτή η αναγέννηση εξαρτιόταν απολύτως από την ικανότητα της βιβλιοθήκης να κρατάει κρυφό το δικό της μυστικό. Οι Μήδαιοι –οι πιο μορφωμένοι μεταξύ του πληθυσμού των μάγων– επιτρεπόταν να χρησιμοποιούν τις γνώσεις της βιβλιοθήκης, αρκεί οι ίδιοι αυτοί Μήδαιοι να αποδέχονταν την υποχρέωση να φροντίζουν τη βιβλιοθήκη. Στην κοινότητα που δημιουργήθηκε από τα ερείπια της βιβλιοθήκης, τα προνόμια των μελών της ήταν τόσο σπουδαία όσο και οι υποχρεώσεις τους. Όλη η γνώση που κατείχε η οικουμένη βρισκόταν στα χέρια τους και το μόνο που είχαν να κάνουν σε αντάλλαγμα ήταν να την καλλιεργήσουν, να την κάνουν να ανθήσει.

Καθώς ο κόσμος μεγάλωνε –και επεκτεινόταν, πέρα από τις βιβλιοθήκες της Βαβυλώνας, της Καρχηδόνας, της Κωνσταντινούπολης, στις συλλογές των ισλαμικών και των ασιατικών βιβλιοθηκών που χάνονταν από τον ιμπεριαλισμό και τις αυτοκρατορίες–, το ίδιο έκαναν και τα αλεξανδρινά αρχεία, και όσο μεγάλωνε η επιρροή των Μηδείων, τόσο μεγάλωνε και η ίδια η αποκαλούμενη Λέσχη. Κάθε δέκα χρόνια μια νέα τάξη υποψηφίων για μύηση επιλέγονταν για να περάσουν έναν χρόνο εκπαίδευσης, μαθαίνοντας τις λειτουργίες των αρχείων και όλα αυτά που, εντέλει, θα ήταν μια τέχνη εφ' όρου ζωής. Για έναν χρόνο, το κάθε άτομο που είχε επιλεγεί για τη Λέσχη ζούσε, έτρωγε, κοιμόταν και ανέπνεε μαζί με τα αρχεία και το περιεχόμενό τους. Στο τέλος εκείνης της χρονιάς, πέντε από τους έξι υποψηφίους γίνονταν δεκτοί. Θα ακολουθούσαν με αυστηρότητα μια ανεξάρτητη πορεία μελέτης για έναν επιπλέον χρόνο στη βιβλιοθήκη και κατόπιν θα συνέχιζαν το έργο τους ως ερευνητές – ή, το πιθανότερο, θα αποδέχονταν μια νέα προσφορά εργασίας. Οι Αλεξανδρινοί συνήθως γίνονταν πολιτικοί ηγέτες, μαικήνες, διευθυντές και βραβευμένοι σε

ό,τι διάλεγαν. Αυτά που περίμεναν έναν Αλεξανδρινό μετά τη μύησή του ήταν πλούτη, εξουσία, κύρος και γνώσεις πέρα και από τα πιο τρελά του όνειρα – κι έτσι το να σε επιλέξουν να διαγωνιστείς για τη μύηση ήταν μόνο η αρχή μιας ζωής απέραντων δυνατοτήτων.

Αυτά εξηγούσε ο Ντάλτον Έλερι στην πιο πρόσφατη τάξη υποψηφίων, κανείς από τους οποίους δεν είχε πληροφορηθεί για ποιο λόγο βρισκόταν εκεί ή για ποιο πράγμα θα έπρεπε να διαγωνιστούν. Πιθανώς δεν αντιλαμβάνονταν ακόμη ότι και μόνο το γεγονός πως ο Ντάλτον Έλερι βρισκόταν σε εκείνη την αίθουσα σήμαινε ότι ήταν ένας μοναδικά ικανός Μήδειος, που όμοιό του δεν θα συναντούσαν ξανά για γενιές και ο οποίος είχε επιλέξει αυτό τον δρόμο ανάμεσα στους πολλούς που θα μπορούσε να είχε πάρει. Εκείνος, όπως κι αυτοί, είχε κάποτε απορρίψει το άτομο που θα μπορούσε να είχε γίνει και τη ζωή που θα μπορούσε να είχε ζήσει – η οποία, κατά πάσα πιθανότητα, θα ήταν πολύ συνηθισμένη σε σύγκριση με αυτή που ζούσε τώρα. Θα είχε κάποιου είδους επάγγελμα, επικερδές ίσως, θα εντασσόταν στη θνητή οικονομία με κάποιον χρήσιμο τρόπο, αλλά δεν θα είχε δει τίποτε από όσα είχε δει αποδεχόμενος την πρόταση της Λέσχης. Μόνος, ίσως είχε καταφέρει να ασκήσει εξαιρετική μαγεία, αλλά δεν θα έφτανε να γίνει πραγματικά σπουδαίος. Αναπόφευκτα, θα υπέκυπτε στην πεζότητα, την καθημερινότητα, την ανία, όπως συνέβαινε εντέλει σε όλους τους ανθρώπους – τώρα όμως, λόγω αυτού, δεν θα του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Η μιζέρια μιας περιορισμένης ύπαρξης ήταν ένα από τα πολλά πράγματα από τα οποία δεν κινδύνευε από τη στιγμή που πήρε τη θέση του σε αυτή την αίθουσα πριν από δέκα χρόνια.

Ο Ντάλτον κοίταξε τα πρόσωπά τους και φαντάστηκε ξανά τη ζωή που θα μπορούσε να είχε ζήσει τις ζωές που θα μπορούσαν όλοι να είχαν ζήσει, αν δεν τους είχαν προσφερθεί τέτοια... πλούτη. Αιώνια δόξα. Πρωτοφανής σοφία. Εδώ θα ξεκλείδωναν τα μυστικά που κρατούσε ο κόσμος κρυφά από τον ίδιο του τον εαυτό επί αιώνες, χιλιετίες. Πράγματα που κανένα συνηθισμένο μάτι δεν μπορούσε να δει και που τα κατώτερα μυαλά αδυνατούσαν να κατανοήσουν.

Εδώ, στη βιβλιοθήκη, οι ζωές τους θα άλλαζαν. Εδώ ο προηγούμενος εαυτός τους θα καταστρεφόταν σαν την ίδια τη βιβλιοθήκη, μόνο και μόνο για να ξαναχτιστεί και να κρυφτεί στις σκιές, ώστε να μην τον ξαναδεί

κανείς εκτός από τους Φύλακες, τους Αλεξανδρινούς, και τα φαντάσματα των ζών που δεν συναντήθηκαν και των δρόμων που δεν περπατήθηκαν.

Το μεγαλείο δεν είναι εύκολο, ο Ντάλτον δεν το είπε αυτό, ούτε πρόσθεσε ότι το μεγαλείο δεν προσφερόταν ποτέ σε κάποιον που δεν μπορούσε να το αντέξει. Τους μίλησε απλώς για τη βιβλιοθήκη, για τους δρόμους τους προς τη μύηση και για όσα θα είχαν στη διάθεσή τους – αρκεί μόνο να έβρισκαν το θάρρος να απλώσουν το χέρι τους και να τα αρπάξουν.

Είχαν μαγευτεί, όπως όφειλαν άλλωστε. Ο Ντάλτον ήταν πολύ καλός στο να δίνει μια πνοή ζωής στα πράγματα, στις ιδέες, στα αντικείμενα. Ήταν μια διακριτική δεξιότητα. Τόσο αδιόρατη και λεπτή που δεν αντιλαμβάνονταν καν ότι ήταν μαγεία, πράγμα που τον έκανε εξαιρετικό πανεπιστημιακό. Για την ακρίβεια, τον καθιστούσε το τέλειο πρόσωπο για τη νέα τάξη Αλεξανδρινών.

Ήξερε ακόμα και πριν αρχίσει να μιλάει ότι όλοι τους θα αποδέχονταν την πρόταση. Επρόκειτο απλώς για μια τυπική διαδικασία, στην πραγματικότητα. Κανένας δεν απέρριπτε την Αλεξανδρινή Λέσχη. Ακόμα και όσοι προσποιούνταν τους αδιάφορους δεν θα κατάφερναν να αντισταθούν. Θα πολεμούσαν, το ήξερε, με νύχια και με δόντια για να επιβιώσουν τον επόμενο χρόνο της ζωής τους, κι αν ήταν τόσο σταθεροί και ταλαντούχοι όσο τους θεωρούσε η Λέσχη, οι περισσότεροι θα τα κατάφερναν.

Οι περισσότεροι.

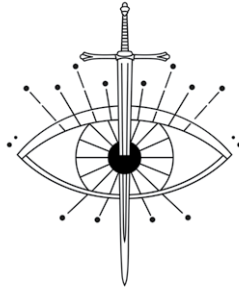
ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΞΗΣ:

Πρόσεχε τον άνθρωπο που σε αντιμετωπίζει άοπλος.

Αν στα μάτια του δεν είσαι ο στόχος,
τότε να είσαι σίγουρος πως είσαι το όπλο.

I

ОПЛА

· ΛΙΜΠΙ ·

ΠΕΝΤΕ ΩΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ η Λίμπι Ρόουντς συνάντησε τον Νικολάς Φερέρ ντε Βαρόνα έτυχε να είναι και η μέρα που ανακάλυψε ότι η έκφραση «πυρ και μανία», μια έκφραση που ως τότε δεν της χρησίμευε σε κάτι, ήταν τώρα ο μοναδικός πιθανός τρόπος να περιγράψει την αίσθηση που είχε όταν βρισκόταν κοντά του. Αυτή ήταν η μέρα που η Λίμπι έβαλε κατά λάθος φωτιά στην εσωτερική επένδυση που είχαν οι παμπάλαιες κουρτίνες στο γραφείο της καθηγήτριας Μπρέκενριτζ, πρύτανη του πανεπιστημίου, επισφραγίζοντας ταυτόχρονα τόσο την εισαγωγή της Λίμπι στο Πανεπιστήμιο Μαγικών Τεχνών της Νέας Υόρκης, όσο και το άσβεστο μίσος της για τον Νίκο. Όλες οι μέρες μετά από εκείνη είχαν υπάρξει μια μάταιη άσκηση αυτοσυγκράτησης.

Αφήνοντας στην άκρη το πυρ και τη μανία, αυτή θα ήταν μια πολύ διαφορετική μέρα, μια μέρα που θα ήταν επιτέλους η τελευταία τους. Εκτός από κάποια τυχαία συνάντηση, την οποία η Λίμπι ήταν βέβαιη πως θα αγνοούσαν και οι δύο επιδεικτικά –στο κάτω κάτω, το Μανχάταν ήταν τεράστιο μέρος, γεμάτο με ανθρώπους που απέφευγαν μανιωδώς ο ένας τον άλλο–, εκείνη και ο Νίκο έπαιρναν επιτέλους ξεχωριστούς δρόμους και δεν θα αναγκαζόταν να δουλέψει ξανά με τον Νίκο ντε Βαρόνα. Σχεδόν άρχισε να τραγουδάει καθώς το σκεφτόταν εκείνο το πρωί, κάτι που το αγόρι της, ο Έζρα, θεώρησε πως είχε να κάνει περισσότερο με τα πιο άμεσα θέματα της ημέρας: είτε το γεγονός ότι αποφοιτούσε πρώτη στην τάξη της –μαζί με τον Νίκο, αλλά δεν υπήρχε λόγος να εστιάζει κανείς σε αυτό– είτε το ότι θα εκφωνούσε την αποχαιρετιστήρια ομιλία του πανεπιστημίου. Κανένα από τα δύο αυτά επιτεύγματα δεν ήταν κάτι

αυτονόητο, προφανώς, αλλά η πιο συναρπαστική προοπτική ήταν η νέα εποχή που ερχόταν.

Ήταν η τελευταία μέρα που η Λίμπι Ρούντς θα έβλεπε τον Νίκο ντε Βαρόνα και δεν θα μπορούσε να χαίρεται περισσότερο για την αυγή μιας απλούστερης, ανώτερης, λιγότερο δηλητηριασμένης από τον Νίκο ζωής.

«Ρούντς», τη χαιρέτησε ο Νίκο καθώς καθόταν στην καρέκλα δίπλα της στη σκηνή της τελετής απονομής. Στριφογύρισε το επίθετό της σαν βόλο στη γλώσσα του για να προσποιηθεί στη συνέχεια ότι οσμίζόταν τον αέρα, διασκεδαστικός όπως πάντα. Για κάποιους, τα ηλιοκαμένα του λακκάκια και η γοητευτικά ελαττωματική μύτη του –σπασμένη τόσο όσο– ήταν αρκετά για να αντισταθμίσουν το μέτριο ύψος του και τα αμέτρητα ελαττώματα του χαρακτήρα του. Κατά την άποψη της Λίμπι, ο Νίκο ντε Βαρόνα διέθετε απλώς καλά γονίδια και περισσότερη αυτοπεποίθηση απ' όση θα άξιζε να έχει οποιοδήποτε ανθρώπινο πλάσμα. «Χμ. Παράξενο. Σου μυρίζει καπνός, Ρούντς;»

Πολύ αστείο. *Ξεκαρδιστικό.*

«Προσοχή, Βαρόνα. Το ξέρεις ότι αυτό το αμφιθέατρο βρίσκεται πάνω σε ένα ρήγμα, έτσι δεν είναι;»

«Και βέβαια. Αναγκάστηκα να το μάθω, αφού θα δουλεύω εδώ του χρόνου, ε;» απάντησε. «Παρεμπιπτόντως, κρίμα που δεν πήρες αυτή την υποτροφία».

Μια που το σχόλιο είχε προφανέστατα στόχο να την εκνευρίσει, η Λίμπι πήρε την εξαιρετική απόφαση να κοιτάξει το πλήθος αντί να του απαντήσει. Το αμφιθέατρο ήταν πιο γεμάτο απ' όσο το είχε δει ποτέ, οι υποψήφιοι και οι οικογένειές τους έφταναν μέχρι τις θέσεις του εξώστη και ξεχειλίζαν προς το φουαγέ.

Ακόμα και από απόσταση, η Λίμπι μπορούσε να ξεχωρίσει το καλό σακάκι του πατέρα της, αυτό που είχε αγοράσει πριν από τουλάχιστον είκοσι χρόνια για έναν γάμο και από τότε το φορούσε σε κάθε σχετική επίσημη περίπτωση. Εκείνος και η μητέρα της κάθονταν σε μια σειρά κάπου στη μέση, μερικά καθίσματα πιο πέρα από το κέντρο, και η Λίμπι ένιωθε για μια στιγμή ασυγκράτητη στοργή βλέποντάς τους. Φυσικά, τους είχε πει να μην μπουν στον κόπο να έρθουν. Θα ήταν ταλαιπωρία και τα λοιπά, και τα λοιπά. Αλλά ο πατέρας της ήταν εδώ, φορώντας το σακάκι. Η μητέρα της είχε βάλει κραγιόν και στο κάθισμα δίπλα τους...

Δεν υπήρχε τίποτα. Η Λίμπι το κατέγραψε, το άδειο κάθισμα, ακριβώς τη στιγμή που μπήκε στη σειρά ένα έφηβο κορίτσι με μπουτάκια μπάσκετ, αποφεύγοντας τη γιαγιά κάποιου που προχωρούσε με μαστούνι και απευθύνοντας προς όλους μια αυθάδικη γκριμάτσα. Η αντίθεση εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήταν τόσο αλλόκοτη: η οικεία σπίθα νεανικής ανίας –η αμφιθυμία με στράπλες φόρεμα– και το άδειο κάθισμα δίπλα στους γονείς της. Η όραση της Λίμπι θόλωσε από κάτι που για μια στιγμή ανησύχησε ότι μπορεί να ήταν ξαφνική τύφλωση, ή δάκρυα.

Ευτυχώς, δεν ήταν τίποτε από τα δύο. Πρώτον, αν η Κάθριν ζούσε ακόμη, δεν θα ήταν πια δεκαέξι χρονών. Με κάποιον τρόπο η Λίμπι είχε μεγαλώσει περισσότερο από τη μεγάλη της αδελφή και, παρόλο που τα μαθηματικά αυτά εξακολουθούσε να μην τα καταλαβαίνει, η πληγή ήταν πλέον παλιά. Δεν ήταν πια θανατηφόρα. Έμοιαζε περισσότερο σαν να ξύνεις το κακάδι.

Προτού προλάβει η Λίμπι να αρχίσει να το σκέφτεται υπερβολικά μαζοχιστικά, υπήρξε άλλη μια βιαστική κίνηση στον διάδρομο. Ένα γνώριμο στέμμα από ατίθασες μαύρες μπούκλες ανεβοκατέβαινε ζητώντας συγγνώμη κι έπειτα εγκαταστάθηκε στο άδειο κάθισμα. Ο Έζρα, που φορούσε το μοναδικό πουλόβερ που η Λίμπι δεν είχε ξεβάψει στο πλύσιμο εκείνη την εβδομάδα, γέμισε το κενό στον χώρο όπου θα βρισκόταν η Κάθριν, γέρνοντας μπροστά για να δώσει το πρόγραμμα στον πατέρα της Λίμπι και να προσφέρει ένα χαρτομάντιλο στη μητέρα της. Ύστερα από μια σύντομη ευγενική συζήτηση, σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τη σκηνή, εντοπίζοντας τη Λίμπι με μια λάμψη αναγνώρισης. Σχημάτισε μια λέξη με τα χείλη του: *Γεια*.

Ο παλιός πόνος για την απουσία της Κάθριν κατευνάστηκε και έγινε ανακούφιση. Η Κάθριν θα τα σιχαινόταν όλα αυτά, και το φόρεμα και, πιθανότατα, και το κούρεμα της Λίμπι.

Γεια, σχημάτισε και η Λίμπι τη λέξη και ανταμείφθηκε με το οικείο στραβό χαμόγελο του Έζρα. Ήταν λεπτός, σχεδόν κοκαλιάρης, παρά τη συνήθειά του να μασουλάει κάτι όλη την ώρα, και ψηλότερος απ' όσο έμοιαζε με την πρώτη ματιά. Οι κινήσεις του ήταν σχεδόν γατίσιες και της άρεσε αυτό, αυτή η κομψότητά του. Η ηρεμία του. Την ανακούφιζε.

Λιγότερο καθησυχαστικά, ο Νίκο είχε ακολουθήσει το βλέμμα της και συγκρατούσε ένα γελάκι. «Α, ήρθε κι ο Φάουλερ, απ' ό,τι βλέπω».

Η Λίμπι, που για μια στιγμή είχε μακαρίως ξεχάσει πως ο Νίκο ήταν εκεί, αγρίεψε με την αναφορά στον Έζρα. «Γιατί να μην έρθεις;»

«Ω, δεν υπάρχει λόγος. Σκεφτόμουν απλώς ότι θα είχες πλέον ανέβει επίπεδο, Ρόουντς».

Μη δίνεις σημασία, μη δίνεις σημασία, μη δίνεις σημασία...

«Ο Έζρα μόλις πήρε προαγωγή, αν θες να ξέρεις», είπε άνετα.

«Από τη μετριότητα στην επάρκεια;»

«Όχι, από...»

Η Λίμπι σταμάτησε, σφίγγοντας τη μια γροθιά της και μετρώντας σιωπηλά μέχρι το τρία.

«Είναι υπεύθυνος έργου τώρα».

«Θεούλη μου», είπε ξερά ο Νίκο, «τι εντυπωσιακό».

Η Λίμπι τον κοίταξε απότομα κι εκείνος χαμογέλασε.

«Η γραβάτα σου είναι στραβή», τον ενημέρωσε, βάζοντας λίγη ψυχρότητα στη φωνή της καθώς το χέρι του ανέβηκε αυτόματα για να τη διορθώσει. «Δεν σου την έφτιαξε ο Γκίντιον πριν έρθεις;»

«Την έφτιαξε, αλλά...» Ο Νίκο σταμάτησε, προλαβαίνοντας τον εαυτό του, ενώ η Λίμπι έδινε σιωπηρά συγχαρητήρια στον εαυτό της για την επιτυχία της. «Πολύ αστείο, Ρόουντς».

«Πού είναι το αστείο;»

«Ο Γκίντιον είναι η νταντά μου, ξεκαρδιστήκαμε. Να κάτι καινούριο και διαφορετικό».

«Α, ενώ η κοροϊδία για τον Έζρα είναι ξαφνικά επαναστατική;»

«Δεν φταίω εγώ αν το θέμα της ανεπάρκειας του Φάουλερ δεν εξαντλείται ποτέ», απάντησε ο Νίκο, κι αν δεν βρίσκονταν μπροστά σε όλους τους συμφοιτητές τους και τους περισσότερους καθηγητές επίσης, η Λίμπι δεν θα έπαιρνε άλλη μια αναπνοή αυτοσυγκράτησης, αλλά θα έκανε αυτό που την καλούσαν να κάνει οι ικανότητές της.

Δυστυχώς, το να βάλει φωτιά στα εσώρουχα του Νίκο ντε Βαρόνα θα το θεωρούσαν όλοι απαράδεκτη συμπεριφορά.

Τελευταία μέρα, υπενθύμισε στον εαυτό της. Τελευταία μέρα με τον Νίκο.

Μπορούσε να της λέει ό,τι ήθελε, λοιπόν, και δεν θα σήμαινε τίποτα.

«Είσαι έτοιμη για την ομιλία σου;» ρώτησε ο Νίκο κι εκείνη σήκωσε το βλέμμα.

«Δες και θα το συζητήσω μαζί σου».

«Και γιατί όχι; Ξέρω ότι σε πιάνει τρακ».

«Δεν με πιάνει...» Άλλη μια αναπνοή. Δύο αναπνοές, για να είμαστε σίγουροι. «Δεν με πιάνει τρακ», κατάφερε να πει, πιο ήρεμα αυτή τη φορά, «και ακόμα κι αν μ' έπιανε, τι ακριβώς θα μπορούσες να κάνεις για να με βοηθήσεις;»

«Ω, νόμιζες ότι ήθελα να προσφέρω βοήθεια;» ρώτησε ο Νίκο. «Λυπάμαι, δεν είχα τέτοια πρόθεση».

«Είσαι ακόμη πειραγμένος που δεν επέλεξαν εσένα για να μιλήσεις;»

«Σε παρακαλώ», ξεφύσησε μέσα από τα δόντια του ο Νίκο, «ξέρουμε πολύ καλά κι οι δυο μας ότι κανένας δεν έχασε τον χρόνο του για να ψηφίσει κάτι τόσο ηλίθιο όσο το ποιος θα εκφωνήσει την αποχαιρετιστήρια ομιλία. Οι μισοί εδώ μέσα είναι ήδη τύφλα», παρατήρησε και, παρόλο που η Λίμπι ήξερε ότι είχε περισσότερο δίκιο απ' όσο θα παραδεχόταν ποτέ, ήξερε επίσης ότι το θέμα τον έτσουζε. Μπορούσε όσο ήθελε να κάνει ότι δεν τον ένοιαζε, αλλά η Λίμπι ήξερε ότι ποτέ δεν του άρεσε να κερδίζει εκείνη εις βάρος του, είτε θεωρούσε το ζήτημα σημαντικό είτε όχι.

Το ήξερε γιατί στη θέση του θα ένιωθε κι εκείνη ακριβώς το ίδιο.

«Α, ναι;» τον τσίγκλησε, διασκεδάζοντας. «Κι αν δεν νοιαζόταν κανείς, τότε πώς κέρδισα;»

«Επειδή ήσουν η μοναδική που ψήφισε, Ρόουντς. Κάνεις λες και δεν μ' ακούς καν...»

«Ρόουντς», είπε προειδοποιητικά η πρύτανης Μπρέκενριτζ, περνώντας δίπλα από τις θέσεις τους στη σκηνή της απονομής, ενώ οι διαδικασίες γύρω τους συνεχίζονταν. «Βαρόνα. Σας είναι τόσο δύσκολο να φερθείτε πολιτισμένα για την επόμενη μία ώρα;»

«Πρύτανη», απάντησαν και οι δύο, σχηματίζοντας δίδυμα βεβιασμένα χαμόγελα, ενώ ο Νίκο έφτιαχνε και πάλι ενστικτωδώς τη γραβάτα του.

«Κανένα πρόβλημα», διαβεβαίωσε την πρύτανη η Λίμπι, γνωρίζοντας πως ακόμα και ο Νίκο δεν θα ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να διαφωνήσει. «Όλα εντάξει».

Η Μπρέκενριτζ ανασήκωσε το ένα φρύδι. «Το πρωινό πάει καλά, λοιπόν;»

«Υπέροχα», είπε ο Νίκο, ρίχνοντάς της ένα από τα γοητευτικά του

χαμόγελα. Ήταν ένα από τα χειρότερα πράγματα επάνω του, πραγματικά, το γεγονός ότι μπορούσε να είναι τόσο καλός με όλους όσοι δεν ήταν η Λίμπι. Ο Νίκο ντε Βαρόνα ήταν ο αγαπημένος όλων των καθηγητών και όσο για τους συμφοιτητές τους, όλοι ήθελαν να είναι αυτός ή να βγουν ραντεβού μαζί του, ή έστω να γίνουν φίλοι του.

Υπό μία πολύ μακρινή, *εξαιρετικά* γενναιόδωρη έννοια, η Λίμπι καταλάβαινε ότι αυτό ήταν κατανοητό. Ο Νίκο ήταν απίστευτα συμπαθής, άδικα συμπαθής, και όσο έξυπνη και ταλαντούχα κι αν ήταν η ίδια, οι φοιτητές και οι καθηγητές προτιμούσαν τον Νίκο από εκείνη. Ότι και να ήταν αυτό το χάρισμα που είχε, ήταν σαν το άγγιγμα του Μίδα. Ο Νίκο είχε μια αβίαστη ικανότητα να μετατρέπει τις σαχλαμάρες σε χρυσάφι, ήταν περισσότερο ένα αντανakλαστικό παρά δεξιότητα και η Λίμπι, ταλαντούχα φοιτήτρια, δεν είχε καταφέρει ποτέ να το μάθει. Η άνετη γοητεία του Νίκο δεν είχε κάποιο σύστημα μέτρησης που μπορούσε να μελετηθεί, ούτε κάποιους αναγνωρίσιμους δείκτες κομψότητας.

Διέθετε επίσης μια θηριώδη ικανότητα να κοροϊδεύει τον κόσμο και να κάνει τους άλλους να πιστεύουν ότι ήξερε για ποιο πράγμα μιλούσε, ενώ στην πραγματικότητα δεν είχε ιδέα. Κάποιες φορές, ίσως. Αλλά σίγουρα όχι πάντα.

Χειρότερο και από τη λίστα με τα όσα δεν είχε ο Νίκο ήταν αυτό που είχε, δηλαδή τη δουλειά που ήθελε στην πραγματικότητα η Λίμπι – όχι όμως ότι θα το παραδεχόταν ποτέ αυτό. Φυσικά, το να σε προσλάβουν στην καλύτερη μαγική επενδυτική εταιρεία *venture capital* του Μανχάταν δεν ήταν και λίγο. Η Λίμπι θα φρόντιζε για τη χρηματοδότηση καινοτόμας μήδειας τεχνολογίας και θα μπορούσε να επιλέγει από ένα χαρτοφυλάκιο γεμάτο συναρπαστικές ιδέες με τεράστια δυναμική για ανάπτυξη και κοινωνικό κεφάλαιο. Τώρα ήταν η στιγμή για δράση· ο κόσμος υπέφερε από υπερπληθυσμό, από αλόγιστη χρήση και εξάντληση των πόρων, η χρήση εναλλακτικών πηγών ενέργειας ήταν πιο επιτακτική από ποτέ. Σε βάθος χρόνου θα μπορούσε να αλλάξει ολόκληρη τη δομή της μηδειακής προόδου – θα μπορούσε να επιλέξει τη μια ή την άλλη *start-up* ώστε να μεταβάλει την εξέλιξη ολόκληρης της παγκόσμιας οικονομίας – και, επιπλέον, θα την πλήρωναν καλά για να το κάνει. Όμως την ερευνητική υποτροφία στο Πανεπιστήμιο

Μαγικών Τεχνών της Νέας Υόρκης την ήθελε και αυτή, φυσικά, είχε πάει κατευθείαν στον Νίκο.

Όσο η πρύτανης Μπρέκενριτζ έπαιρνε τη θέση της και ο Νίκο παρίστανε τον φρόνιμο, η Λίμπι αναλογιζόταν πώς θα ήταν τα πράγματα στο υπέροχο μέλλον της, όταν δεν θα κατέληγαν όλα σε έναν διαγωνισμό ανάμεσα στους δυο τους. Επί τέσσερα χρόνια ο Νίκο είχε υπάρξει αναπόδραστο μέρος της ζωής της, σαν κάποιο ενοχλητικό υπολειμματικό όργανο. Οι υλικόι Μήδειοι που να χειρίζονται με δεξιοτεχνία τα στοιχεία της φύσης ήταν κάτι σπάνιο· τόσο σπάνιο, μάλιστα, που οι δυο τους ήταν οι μοναδικοί, και για τέσσερα ατελείωτα, βασανιστικά χρόνια τούς έβαζαν διαρκώς στην ίδια τάξη, χωρίς σταματημό, και το μέγεθος της δεξιοτεχνίας τους ήταν αντίστοιχο μόνο με την ένταση της αμοιβαίας τους αντιπάθειας.

Για τον Νίκο, που είχε συνηθίσει να γίνεται το δικό του, η Λίμπι ήταν ξεκάθαρα μια ενόχληση. Τον είχε βρει ξιπασμένο και αλαζόνα από την πρώτη στιγμή που συναντήθηκαν και δεν είχε διστάσει να του το πει, και δεν υπήρχε τίποτα που να ενοχλούσε τον Νίκο ντε Βαρόνα περισσότερο από κάποιον που δεν τον λάτρευε με την πρώτη ματιά. Αυτό ήταν πιθανότατα το πρώτο τραύμα που είχε βιώσει ποτέ του. Με τα μυαλά που κουβαλούσε, η σκέψη ότι μπορεί να υπήρχε μια γυναίκα που δεν έπεφτε λατρευτικά στα πόδια του πρέπει να τον κρατούσε ξύπνιο τα βράδια. Για τη Λίμπι, ωστόσο, τα πράγματα ήταν πολύ πιο περίπλοκα. Όσο και να υπήρχε μια σύγκρουση χαρακτήρων μεταξύ τους, ο Νίκο ήταν κάτι πολύ χειρότερο από ένας απλός μαλάκας. Ήταν επίσης μια ενοχλητική, ταξική υπενθύμιση όλων αυτών που η Λίμπι δεν διέθετε.

Ο Νίκο προερχόταν από μια οικογένεια διακεκριμένων Μηδίων και εκπαιδευόταν με ιδιαίτερα μαθήματα στο πολυτελές μέγαρό του –υπέθετε η Λίμπι– στην Αβάνα από τότε που ήταν παιδί. Η Λίμπι, γέννημα θρέμμα του Πίτσμπουργκ, της οποίας το γενεαλογικό δέντρο δεν περιλάμβανε κανέναν Μήδειο, ούτε καν κάποιον μάγο, σχεδίαζε να πάει στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια, μέχρι που επενέβη το Πανεπιστήμιο Μαγικών Τεχνών της Νέας Υόρκης μέσω της καθηγήτριας Μπρέκενριτζ. Δεν γνώριζε το παραμικρό από τις βασικές αρχές των Μηδίων, κι όταν ξεκίνησε, βρισκόταν πίσω σε όλα τα πεδία θεωρίας της μαγείας και είχε χρειαστεί να δουλέψει δύο φορές περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο – μόνο και μόνο

για να αντιμετωπίζεται όλη αυτή η προσπάθεια με ένα *Ναι, πολύ ωραία, Λίμπι... και τώρα, Νίκο, δεν δοκιμάζεις κι εσύ;*

Ο Νίκο ντε Βαρόνα δεν θα βίωνε ποτέ κάτι τέτοιο, σκέφτηκε και πάλι η Λίμπι, όπως είχε σκεφτεί αμέτρητες φορές. Ο Νίκο ήταν όμορφος, έξυπνος, γοητευτικός, πλούσιος. Η Λίμπι ήταν... ισχυρή, ναι, εξίσου ισχυρή και με πολλές πιθανότητες να γίνει ακόμα ισχυρότερη με τον καιρό, δεδομένης της μεγάλης πειθαρχίας της, αλλά με τέσσερα χρόνια κατά τα οποία το μέτρο σύγκρισης μαγικών επιτευγμάτων ήταν ο Νίκο ντε Βαρόνα, η Λίμπι θεωρούσε ότι την έκριναν άδικα. Αν δεν ήταν αυτός, μπορεί να είχε ολοκληρώσει με απίστευτη άνεση τις σπουδές της, ίσως ακόμα και να τις έβρισκε βαρετές. Δεν θα είχε κάποιον αντίπαλο, ούτε καν κάποιον όμοιο της. Στο κάτω κάτω, αν δεν ήταν ο Νίκο, ποιος θα μπορούσε έστω και να πλησιάσει τα όσα μπορούσε να κάνει εκείνη;

Κανείς. Δεν είχε συναντήσει ποτέ της κανέναν που να πλησιάζει έστω τον βαθμό ικανότητας στην υλική μαγεία που διέθεταν τόσο εκείνη όσο και ο Νίκο. Οι μικροσεισμοί από την πιο ελάχιστη έξαρση του θυμού του θα απαιτούσαν από έναν λιγότερο ικανό Μήδειο τέσσερις ώρες και απίστευτη προσπάθεια για να τους δημιουργήσει από το μηδέν, με τον ίδιο τρόπο που μια σπίθα φωτιάς από τη Λίμπι ήταν αρκετή για να της εξασφαλίσει πλήρη υποτροφία για το ΠΜΤΝΥ και επικερδή πλήρη απασχόληση μετά από αυτό. Τέτοιου είδους δύναμη θα αντιμετωπιζόταν με σεβασμό, ακόμα και με ενθουσιασμό, αν ο καθένας τους ήταν μόνος – πράγμα που θα συνέβαινε σύντομα για πρώτη φορά. Χωρίς τον Νίκο δίπλα της για σύγκριση, η Λίμπι θα ήταν επιτέλους ελεύθερη να δείξει την υπεροχή της δίχως να χρειάζεται κάθε φορά να πιέσει τον εαυτό της μέχρι τα άκρα προκειμένου να ξεχωρίσει.

Ήταν μια παράξενη σκέψη, στην πραγματικότητα, και παράξενα μοναχική. Συναρπαστική, όμως, παρ' όλα αυτά.

Ένωσε ένα ελαφρύ τρέμουλο κάτω από τα πόδια της και, ρίχνοντας μια ματιά δίπλα της, διαπίστωσε πως ο Νίκο ήταν επίσης χαμένος στις σκέψεις του.

«Ει», του είπε, σκουντώντας τον. «Κόφ' το».

Την κοίταξε με βαριεστημένο ύφος. «Δεν φταίω πάντα εγώ, Ρούντς. Δεν κάθομαι να σε κατηγορώ για τις πυρκαγιές στα δάση».

Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα. «Ξέρω τη διαφορά ανάμεσα σε έναν σεισμό και μια κρίση θυμού αλλά Βαρόνα».

«Ήρεμα», την προειδοποίησε εκείνος, ρίχνοντας ένα βλέμμα προς το σημείο όπου καθόταν ο Έζρα, δίπλα στους γονείς της. «Δεν θες να μας δει ο Φάουλερ να τσακωνόμαστε πάλι, έτσι δεν είναι; Μπορεί να του μπουν λάθος ιδέες».

Σοβαρά τώρα, πάλι τα ίδια. «Το καταλαβαίνεις ότι η εμμονή σου με τον φίλο μου είναι παιδιάστικη, έτσι δεν είναι, Βαρόνα; Δεν σου αρμόζει».

«Δεν φανταζόμουν ότι υπάρχουν πράγματα που πιστεύεις ότι δεν μου αρμόζουν», απάντησε ράθυμα ο Νίκο.

Από την άλλη πλευρά της σκηνής, η Μπρέκενριτζ τους έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα.

«Ξεπέρασέ το», μουρμούρισε η Λίμπι. Ο Νίκο και ο Έζρα σιχαίνονταν ο ένας τον άλλο στη διάρκεια των δύο χρόνων που πέρασαν όλοι μαζί στο ΠΜΤΝΥ προτού αποφοιτήσει ο Έζρα, και αυτό ήταν ένα ζήτημα που δεν είχε καμία σχέση με την αντιπαλότητα του Νίκο απέναντί της. Ο Νίκο δεν είχε αντιμετωπίσει ούτε μια δυσκολία στη ζωή του, οπότε η πολυπλοκότητα της ανθεκτικότητας του Έζρα δεν του έλεγε τίποτα. Η Λίμπι και ο Έζρα κατανοούσαν και οι δύο την απώλεια· η μητέρα του Έζρα είχε πεθάνει όταν εκείνος ήταν παιδί, αφήνοντάς τον χωρίς γονιό και σπίτι. Εν τω μεταξύ, ο Νίκο πιθανότατα δεν είχε ούτε καν κάψει μια φορά το τοστ του. «Ευγενική υπενθύμιση, εσύ και ο Έζρα δεν χρειάζεται να ξανασυναντηθείτε ποτέ. *Εμείς*», διόρθωσε καθυστερημένα η Λίμπι, «δεν χρειάζεται να ξανασυναντηθούμε ποτέ».

«Μην το κάνεις να ακούγεται σαν να είναι τόσο τραγικό, Ρόουντς».

Τον αγριοκοίταξε κι εκείνος γύρισε από την άλλη, ρίχνοντάς της ένα μισό χαμόγελο.

«Όπου υπάρχει καπνός», μουρμούρισε εκείνος και η Λίμπι ένιωσε τον εκνευρισμό της να φουντώνει.

«Βαρόνα, μπορείς απλώς...»

«...έχω τη χαρά να σας παρουσιάσω την αριστούχα απόφοιτο Ελίζαμπεθ Ρόουντς!» ακούστηκε η φωνή του παρουσιαστή της τελετής αποφοίτησης και η Λίμπι σήκωσε το βλέμμα, συνειδητοποιώντας πως όλο το κοινό την κοίταζε τώρα με ανυπομονησία. Ο Έζρα την κοίταζε με ένα

ελαφρύ κατσούφιασμα, που σήμαινε πως είχε προσέξει ότι τσακωνόταν με τον Νίκο για άλλη μια φορά.

Πιέστηκε για να χαμογελάσει, σηκώθηκε όρθια και κλότσησε τον αστράγαλο του Νίκο περνώντας.

«Προσπάθησε να μην πειράζεις τα μαλλιά σου», ήταν η αποχαιρετιστήρια ευλογία του Νίκο, την οποία μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του με πρόθεση, προφανώς, να την κάνει να σκέφτεται συνέχεια τη φράντζα της, που και για τα δύο ολόκληρα λεπτά της προετοιμασμένης ομιλίας της απειλούσε να πέσει μπροστά στα μάτια της. Αυτό ήταν ένα από τα υποδεέστερα μαγικά κόλπα του Νίκο, να την εκνευρίζει. Η ίδια η ομιλία ήταν μια χαρά –πιθανότατα–, αν και όταν πια τελείωσε ήθελε πάρα πολύ να κλοτσήσει και πάλι τον Νίκο. Αντί γι' αυτό, κάθισε βαριά στην καρέκλα της και υπενθύμισε στον εαυτό της πόσο υπέροχη θα ήταν η ζωή σε περίπου είκοσι λεπτά, όταν θα είχε πια ξεφορτωθεί τον Νίκο για πάντα.

«Μπράβο σας», είπε ειρωνικά η πρύτανης Μπρέκενριτζ, σφίγγοντάς τους το χέρι καθώς αποχωρούσαν από τη σκηνή. «Μια ολόκληρη τελετή αποφοίτησης χωρίς κανένα συμβάν, εντυπωσιακό».

«Μάλιστα, είμαστε πολύ εντυπωσιακοί», συμφώνησε ο Νίκο με ένα ύφος που θα έκανε τη Λίμπι να τον χαστουκίσει, μόνο που η Μπρέκενριτζ έβγαλε ένα σιγανό χαχανητό και κούνησε με συμπάθεια το κεφάλι της, φεύγοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση καθώς η Λίμπι και ο Νίκο άρχισαν να κατεβαίνουν τα σκαλιά.

Φτάνοντας στο πλήθος των αποφοίτων και των καλεσμένων τους, η Λίμπι στάθηκε για να σκεφτεί κάτι φριχτό: μια τελική, συντριπτική αποχαιρετιστήρια κατάρα. Κάτι που θα έλεγε και θα στοίχειωνε τον Νίκο καθώς εκείνη θα έφευγε, θα έβγαινε από τη ζωή του για πάντα.

Αντί γι' αυτό, όμως, του έτεινε το χέρι της, αποφασίζοντας να φερθεί σαν ενήλικη.

Πολιτισμένη.

Και τα λουπά.

«Να έχεις, ξέρεις. Μια καλή ζωή», του είπε και ο Νίκο κοίταξε δύσπιστα την παλάμη της.

«Αυτή θα είναι η ατάκα σου, Ρόουντς;» ρώτησε, σφίγγοντας τα χείλη

του. «Έλα τώρα, μπορείς να βρεις κάτι καλύτερο. Είμαι σίγουρος ότι το έκανες πρόβες στο ντους».

Θεούλη μου, ήταν εξοργιστικός. «Ξέχνα το», του είπε, τραβώντας πίσω το χέρι της και κάνοντας μεταβολή προς την έξοδο. «Τα λέμε ποτέ, Βαρόνα».

«Πολύ καλύτερα έτσι», φώναξε εκείνος πίσω της, χειροκροτώντας αδέξια. «Μπρά-βα, Ελίζαμπεθ...»

Εκείνη γύρισε απότομα, κλείνοντας τη γροθιά της. «Ποια ήταν η δική σου ατάκα, λουπόν;»

«Και τι νόημα έχει να σου την πω τώρα;» τη ρώτησε, με ένα χαμόγελο τεράστιας ικανοποίησης. «Ίσως σε αφήσω να το σκέφτεσαι. Ξέρεις», πρόσθεσε, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της, «όταν θα χρειάζεσαι κάτι για να απασχολείς το μυαλό σου στη διάρκεια της μονότονης ζωής σου με τον Φάουλερ».

«Είσαι το κάτι άλλο, το ξέρεις;» του είπε απότομα. «Το τράβηγμα των κοτσιδιών δεν είναι σέξι, Βαρόνα. Σε δέκα χρόνια θα είσαι ακόμη μόνος σου και δεν θα έχεις κανέναν εκτός από τον Γκίντιον να σου διαλέγει τις γραβάτες και, πιστεψέ με, δεν θα χαλαλίζω ούτε μια σκέψη μου για εσένα».

«Ενώ σε δέκα χρόνια εσύ θα έχεις φορτωθεί τρία μωρά του Φάουλερ», απάντησε ο Νίκο, «και θα αναρωτιέσαι τι σκατά συνέβη στην καριέρα σου ενώ ο εξόφθαλμα μέτριος άντρας σου θα σε ρωτάει πού είναι το φαί».

Να το πάλι:

Πυρ και μανία.

«Και να μη σε ξαναδώ ποτέ μου, Βαρόνα», είπε σιγανά αλλά με ένταση η Λίμπι, «και πάλι λίγο θα είναι...»

«Με συγχωρείτε», ακούστηκε η φωνή ενός άντρα δίπλα τους και ο Νίκο και η Λίμπι στράφηκαν ταυτόχρονα προς το μέρος του.

«Τι;» ρώτησαν συγχρονισμένα κι εκείνος, όποιος κι αν ήταν, χαμογέλασε.

Είχε σκούρο δέρμα, το ξυρισμένο του κεφάλι γυάλιζε ελαφρώς και φαινόταν να είναι γύρω στα σαράντα. Ξεχώριζε μέσα στο πλήθος των αποφοίτων που αραίωνε σιγά σιγά με την υπερβολική του βρετανικότητα, από τους τρόπους του έως το ντύσιμό του –τουίντ· πάρα πολύ τουίντ, με μια πινελιά ταρτάν– και το εντυπωσιακό ύψος του.

Επίσης, τους ήταν εντελώς ανεπιθύμητος.

«Ο Νικολάς Φερέρ ντε Βαρόνα και η Ελίζαμπεθ Ρόουντς;» ρώτησε ο άντρας. «Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να σας κάνω μια πρόταση».

«Έχουμε βρει δουλειές», τον ενημέρωσε ενοχλημένη η Λίμπι, που δεν ήθελε να περιμένει την αναπόφευκτα ευγενέστερη απάντηση του Νίκο, «και, το πιο σημαντικό, αυτή τη στιγμή είμαστε απασχολημένοι».

«Ω, ναι, το βλέπω αυτό», απάντησε ο άντρας, που φαινόταν να το διασκεδάζει. «Ωστόσο, το πρόγραμμά μου είναι κάπως σφιχτό και φοβάμαι ότι, σε σχέση με την πρότασή μου, θα πρέπει να έχω τους καλύτερους».

«Και ποιος από μας είναι ο καλύτερος, αλήθεια;» ρώτησε ο Νίκο, καρφώνοντας υπεροπτικά για μια στιγμή τη Λίμπι που κοίταζε εξοργισμένη, προτού στραφεί χαλαρά προς τον άντρα που στεκόταν περιμένοντας, με μια ομπρέλα περασμένη στο αριστερό του χέρι. «Εκτός, βεβαίως, κι αν ο καλύτερος είναι...»

«Και οι δύο είστε οι καλύτεροι», επιβεβαίωσε ο άντρας, καθώς ο Νίκο και η Λίμπι αντάλλαζαν ένα γεμάτο ένταση βλέμμα που σήμαινε και *βέβαια είμαστε*, «ή ίσως ο ένας από εσάς». Ανασήκωσε τους ώμους και η Λίμπι, παρά την αδιαφορία της, συνοφρυώθηκε ελαφρώς. «Το ποιος από τους δυο σας θα τα καταφέρει εξαρτάται από εσάς, όχι από εμένα».

«Θα τα καταφέρει;» ρώτησε η Λίμπι προτού καν συνειδητοποιήσει ότι μιλούσε. «Τι θα πει αυτό;»

«Υπάρχει χώρος μόνο για πέντε άτομα», είπε ο άντρας. «Επιλέγονται έξι. Οι καλύτεροι στον κόσμο», πρόσθεσε.

«Στον κόσμο;» επανέλαβε σαν ηχώ η Λίμπι, δύσπιστα. «Κάπως υπερβολικό ακούγεται».

Ο άντρας έγειρε λίγο το κεφάλι του στο πλάι. «Με χαρά μου θα ανακεφαλαιώσω τις παραμέτρους μας. Υπάρχουν περίπου δέκα δισεκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο αυτή τη στιγμή, σωστά;» ρώτησε και η Λίμπι με τον Νίκο, λίγο ξαφνιασμένοι και οι δύο, κατένευσαν απρόθυμα. «Εννιάμισι δισεκατομμύρια για να είμαστε ακριβείς, εκ των οποίων ένα μέρος μόνο διαθέτει μαγικές ικανότητες. Πέντε εκατομμύρια, πάνω κάτω, που μπορούν να χαρακτηριστούν μάγοι. Μεταξύ αυτών, μόνο το έξι τοις εκατό αναγνωρίζονται ως μάγοι επιπέδου Μήδειου, που σημαίνει ότι μπορούν να λάβουν εκπαίδευση σε πανεπιστημιακό επίπεδο στα λίγα ιδρύματα που

υπάρχουν παγκοσμίως. Μόνο το δέκα τοις εκατό θα έχει τα προσόντα για τα καλύτερα πανεπιστήμια, όπως αυτό εδώ», είπε, κάνοντας μια κίνηση με το χέρι του προς τα πανό του Πανεπιστημίου Μαγικών Τεχνών της Νέας Υόρκης. «Από αυτούς, μόνο ένα μικρό ποσοστό –ένα τοις εκατό ή και λιγότερο– εξετάζεται από την κριτική επιτροπή μου· η συντριπτική πλειονότητα κόβεται χωρίς δεύτερη σκέψη. Αυτό μας αφήνει με περίπου τριακόσια άτομα. Από αυτούς τους τριακόσιους αποφοίτους, άλλο ένα δέκα τοις εκατό ίσως διαθέτει τα απαραίτητα προσόντα· ειδικότητες, ακαδημαϊκές επιδόσεις, στοιχεία χαρακτήρα κ.λπ.».

Τριάντα άτομα. Ο Νίκο έριξε ένα υπεροπτικό βλέμμα στη Λίμπι, σαν να ήξερε ότι έκανε τους υπολογισμούς στο μυαλό της, κι εκείνη του το ανταπέδωσε με μια περιφρονητική ματιά που έλεγε πως ήξερε ότι εκείνος δεν τους έκανε.

«Και μετά φτάνουμε στο διασκεδαστικό κομμάτι, βεβαίως – την *πραγματική* επιλογή», συνέχισε ο άντρας, με την άνεση του χρόνου που υποδηλώνει το τουίντ των ρούχων του. «Ποιοι φοιτητές έχουν τις σπανιότερες μαγικές δυνάμεις; Τα πιο ανήσυχα μυαλά; Η συντριπτική πλειονότητα των πιο ταλαντούχων συμφοιτητών σας θα συνεχίσει υπηρετώντας τη μαγική οικονομία ως λογιστές, επενδυτές, μάγοι δικηγόροι», τους πληροφόρησε. «Ίσως κάποιοι λίγοι να δημιουργήσουν κάτι πραγματικά ιδιαίτερο. Όμως μόνο τριάντα άτομα συνολικά είναι τόσο καλοί που να μπορούν να θεωρηθούν εξαιρετικοί και, από αυτούς, μόνο έξι είναι τόσο σπάνιοι ώστε να λάβουν μια πρόσκληση για να περάσουν το κατώφλι μας».

Ο άντρας χαμογέλασε αμυδρά. «Ως το τέλος της χρονιάς, φυσικά, μόνο πέντε θα βγουν από την πόρτα. Αλλά αυτό είναι ένα ζήτημα μελλοντικής συζήτησης».

Η Λίμπι, που ήταν ακόμη λίγο ξαφνιασμένη από τις παραμέτρους της διαδικασίας επιλογής, άφησε τον Νίκο να μιλήσει πρώτος.

«Πιστεύετε ότι υπάρχουν τέσσερα άτομα που είναι καλύτερα από τη Ρούντς ή εμένα;»

«Πιστεύω ότι υπάρχουν έξι άτομα με εξίσου εξαιρετικά ταλέντα», τον διόρθωσε ο άντρας με ένα ύφος σαν να επαναλάμβανε κάτι, σαν αυτό να είχε ήδη γίνει ξεκάθαρο, «μεταξύ των οποίων μπορεί να επικρατήσετε, μπορεί και όχι».